

Sygn. akt V ACa 996/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny

w składzie:

| | |
|-----------------|--|
| Przewodniczący: | SSA Zbigniew Koźma |
| Sędziowie: | SA Katarzyna Przybylska SO del. Hanna Rucińska (spr.) |
| Protokolant: | stażysta Anna Kowalewska |

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w T.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N., A. S. i D. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 29 września 2015 r. sygn. akt I C 2384/14

I. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w nakazie zapłaty Sądu Okręgowego w T. z dnia 10 stycznia 2014r., (...) poprzez ujęcie (...)w cudzysłów oraz w zaskarżonym wyroku poprzez ujęcie (...)w cudzysłów i dopisanie po słowach „z o.o.” „z siedzibą w N.”;

II. oddała apelację;

III. zasądza od pozwanych na rzecz powódki kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

IV. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w T. na rzecz adwokat I. K. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 996/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. w T. domagała się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i nakazania pozwanym (...) sp. z o.o. w K. i A. S. oraz D. B., aby zapłacili solidarnie z weksla kwotę 407.715,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 05.02.2013r. oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powódka podała, że pozwana Spółka zakupiła u niej towar z odroczonym terminem płatności. W celu zabezpieczenia ewentualnych roszczeń pozwani wystawili weksel in blanco. Powódka wykonała swoje zobowiązanie -dostarczyła towar i wystawiła faktury, ale pozwana spółka nie wywiązała się z płatności w ustalonych terminach. W stosunku do części należności zapłata dokonywana była w opóźnieniu. Pozwana Spółka dnia 11.07.2012 roku złożyła oświadczenie o uznaniu długu i przedstawiła propozycję spłaty należności. Wobec braku zapłaty, powódka 24.01.2013r. dokonała wypełnienia weksla na kwotę 498.796,29 zł. Zgodnie z deklaracją wekslową weksel został wypełniony na łączną wartość zobowiązań powstałych z tytułu umów sprzedaży zawartych przez strony. Po otrzymaniu wezwań do zapłaty pozwani dokonali wpłat na kwotę 69.326,49 zł. Dalszych wpłat nie było.

W dniu 10.01.2014r. Sąd Okręgowy w T. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym uwzględniający żądanie pozwu.

Pozwani wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty, domagając się jego uchylenia i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazali, że dołączone do pozwu faktury dotyczą firmy (...), która nie jest stroną postępowania. Podali, że spór między firmą (...), a (...) toczy się od 2012r. i dotyczy nie wypłaconych rabatów. Dodali, iż weksel został wypełniony nieprawidłowo, albowiem nie zawiera daty wystawienia oraz, że do weksla nie dołączono deklaracji wekslowej. Nadto pozwani zakwestionowali wysokość roszczenia wskazując, iż do zapłaty na rzecz powoda pozostaje jedynie kwota 41.722,94 zł. Kwoty z faktur o nr: (...) - nie powinny być zaksięgowane przez powódkę, albowiem pozwana nie potwierdziła ich odbioru. Nadto faktura VAT nr (...) opiewa na kwotę 29.506,69 zł, a nie na kwotę 224.291,48 zł.

Powódka wniosła o oddalenie zarzutów, utrzymanie nakaz zapłaty w mocy w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 29 września 2015r. w punkcie 1 (pierwszym) utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty z dnia 10.01.2014r. wydany (...)i w punkcie 2 (drugim) opłatą od zarzutów, od ponoszenia których zwolnieni byli pozwani obciążył Skarb Państwa.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od 2011 roku prowadziła z powódką (...) Spółka Akcyjna w T., reprezentowaną przez jej przedstawiciela handlowego (...) Spółka Akcyjna (...)w G., współpracę handlową, na podstawie której pozwana spółka zobowiązała się dokonywać zakupu u powódki towaru na zasadach określonych w porozumieniu. Nie było umowy pisemnej. Strony ustaliły, że termin zapłaty za dostarczony towar wynosił 30 dni od daty wystawienia faktury. Z tytułu dostawy towaru za pośrednictwem (...) S.A. i zapłaty należności w umówionym terminie, pozwana spółka miała otrzymywać rabat na określonych zasadach. Kwota faktury VAT do zapłaty była pomniejszana o rabat. W celu zabezpieczenia roszczeń wynikających z niewywiązywania się z umów pozwana spółka (...) w dniu 24.01.2013r. wystawiła powódce weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową, poręczony przez pozwanych: D. B. i A. S. jako osoby fizyczne. Zgodnie z deklaracją wekslową, podpisany przez pozwanych weksel zabezpieczał wszelkie zobowiązania powódki, wynikające z umów łączących ją z pozwaną spółką (...) wraz z przysługującymi odsetkami i powiększonymi o ewentualne koszty. Deklaracja wekslowa została podpisana przez A. S. dwukrotnie : jako prezesa spółki z o.o. (...) - w tym miejscu została też umieszczona pieczęć pozwanej spółki oraz w miejscu dla poręczyciela, gdzie swój podpis umieścił też D. B.. Faktury VAT za dostarczane pozwanej przez powódkę towary były wystawiane przez (...) S.A.(...)w G.. Sprzedawcą towaru, uwidocznionym na fakturach, była powódka (...) S.A., a nabywcą pozwana (...) spółka z o. o. Na fakturach nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...) - brak jest pieczętki i podpisu pozwanej spółki (...), jako odbiorey. W 2012 roku pozwana spółka nie dokonywała płatności za dostarczony towar w ustalonych terminach. Pismem z 11.07.2012r.

pozwana spółka (...) złożyła powódce oświadczenie o uznaniu długu w wysokości 512.051,03 zł wynikającego z zawartych umów sprzedaży, zgodnie z zestawieniem, które było załączone do pisma wraz z odsetkami od powyższych należności. Jednocześnie przedstawiła propozycję spłaty należności w ratach do 16 dnia każdego miesiąca w kwocie po 85.000 zł każda rata, pierwsza rata płatna do 31.07.2012r. a termin spłaty długu do 16.12.2012r. Sąd Okręgowy ustalił, iż zapłata nie została jednak dokonana. Od 2013 roku pozwana spółka z o.o. (...) płaciła powódce wyłącznie gotówką. Wobec braku zapłaty za dostarczony towar powódka 24 stycznia 2013r. wypełniła weksel in blanco na kwotę 498.796,29 zł i wezwała pozwanych do wykupu weksla. Zgodnie z deklaracją wekslową termin płatności został ustalony na 04.02.2013r. Po otrzymaniu wezwania pozwani nie dokonali żadnej wpłaty. Po bezskutecznym upływie terminu do wykupu weksla pismem z dnia 05.02.2013r. powódka wezwała pozwanych do zapłaty kwoty 498.796,29 zł w terminie do 15.02.2013r., pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. Po otrzymaniu wezwań do zapłaty pozwani dokonali wpłaty kwoty 69.326,49 zł. Strony prowadziły negocjacje dotyczące spłaty należności przez (...) Sp. z o.o. Pismem z 10 lipca 2013r. pozwana spółka złożyła powódce oświadczenie o uznaniu długu w wysokości 381.424,78 zł i przedstawiła propozycję spłaty należności poprzez: zwrot zakupionego towaru w wysokości 15.000 zł, cesję refundacji zgodnie z umową, zaliczenie na poczet zobowiązania kwoty 9.299,04 zł

•
pochodzącej z wezwania do zapłaty z 28.03.2013r., zaliczenie na poczet zobowiązania kwoty 12.398,77 zł pochodzącej z wezwania do zapłaty z 02.04.2013r., comiesięczne wpłaty od 31.08.2013r. w wysokości 10.000 zł. Sąd I instancji ustalił, iż powódka nie wyraziła zgody na zaproponowane przez pozwanych warunki. Z wykazu zaległości sporządzonego przez powódkę dla spółki (...) z dnia 26.09.2013r. wynika, iż saldo pozwanej za okres od grudnia 2011 r. do grudnia 2013r. wynosiło 457.955,17 zł. Z wykazu zaległości z dnia 23.01.2014r. wynikało, iż wysokość długu pozwanej wynosiła 380.435,39 zł. Faktury VAT nr:

, (...), (...), (...), (...), (...), bez pieczęci i podpisu pozwanej zostały objęte oświadczeniem pozwanej o uznaniu długu. Należność z faktury VAT nr (...), jak ustalił Sąd Okręgowy, wynosiła 29.306,69 zł. Prezes pozwanej spółki i spółka nigdy nie informowali powódki, że towar nie dotarł do pozwanej Spółki.

Sąd Okręgowy wskazał, iż okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, wynikające z dokumentów w postaci: weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową oraz zestawienia wykazu zaległości i faktur VAT - były pomiędzy stronami bezsporne. Faktury VAT kwestionowane przez pozwaną, na których nie było pieczęci Spółki (...), znalazły się oświadczeniu o uznaniu długu sporządzonym przez Spółkę (...). Jeśli chodzi o wartość faktury nr (...) powódka przyznała, iż wynosi 29.306,69 zł.

Sąd 1 instancji dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków, gdyż były logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Zeznania złożone przez świadków uzupełniły także zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów, ale nie wpłynęły w istotny sposób na treść końcowego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy stwierdził, że spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy powódka w oparciu o posiadany weksel, wobec zarzutów zgłoszonych przez pozwanych, mogła skutecznie dochodzić od pozwanych zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Przechodząc do oceny prawnej dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, Sąd Okręgowy zważył, iż koniecznym jest wskazanie, że spór należy rozpatrywać na dwóch płaszczyznach - stosunku wekslowego, którego podstawą był weksel wręczony powódce przez pozwanych a także tzw. stosunku podstawowego, który był przyczyną, causae wystawiania weksla. Pozwani podnieśli zarzuty ze stosunku podstawowego, że zobowiązanie wekslowe nie istnieje, bo nie doszło do powstania wierzytelności po stronie powódki, gdyż weksel został wypełniony w nieprawidłowy sposób i brak jest deklaracji wekslowej. Pozwani nadto wskazywali, że dołączone do pozwu faktury dotyczą firmy (...), która nie jest stroną postępowania i że kwota, na którą został wystawiony weksel jest zawyżona. W ocenie Sądu Okręgowego, w procesie wekslowym dowód nieistnienia wierzytelności, zostaje przerzucony na dłużnika, a to w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, które powstało na skutek wystawienia i wydania

weksla in blanco (uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 7 stycznia 1967 r. III CZP 19/66 OSNCP 1968/5 poz. 79). Zdaniem Sądu I instancji, powyższe zarzuty pozwanych były niezasadne. Należało uznać, że weksel został wypełniony w taki sposób, że spełnia wymagane przez prawo warunki ważności, albowiem zawiera wszystkie określone ustawowo rekwizyty wekslowe (art. 101 ustawy Prawo wekslowe). Mógł więc z formalnego punktu widzenia stanowić podstawę zgłoszonego w pozwie żądania. Weksel, który stanowi podstawę niniejszego powództwa stanowił zabezpieczenie wierzytelności wynikających ze współpracy gospodarczej powódki z pozwaną

spółką (...). Zgodnie z deklaracją wekslową, podpisany przez pozwanych weksel zabezpieczał wszelkie zobowiązania powódki, wynikające z umów łączących ją z pozwaną spółką (...) wraz z przysługującymi odsetkami i powiększonymi o ewentualne koszty. Przedmiotowa deklaracja wekslowa nie określiła ani ram czasowych dla zobowiązań zabezpieczonych wekslem, ani też nie była ograniczona do konkretnych umów. W ocenie Sądu meriti, należy uznać, iż była aktualna również co do przyszłych transakcji w ramach stałych stosunków gospodarczych między wystawcą weksla oraz powodem, co jest zresztą powszechną praktyką w obrocie gospodarczym. Zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową pozwani opierają na twierdzeniu, że z deklaracji nie wynika jaką umowę zabezpiecza, a jej treść wskazuje, że podpisano ją przed zawarciem umowy. Brak wskazania w deklaracji wekslowej daty zawarcia umowy, którą ma zabezpieczać weksel, nie oznacza, że weksel jest nieważny. W orzecznictwie przyjmuje się, że gdyby stronom chodziło o zabezpieczenie wyłącznie wykonania jednej umowy, to powinno to znaleźć odzwierciedlenie w treści deklaracji wekslowej. Zdaniem Sądu Okręgowego, deklaracja pochodzi z tej samej daty, co weksel. W treści deklaracji wekslowej zawarto zapis „składamy do dyspozycji podpisany przez nas weksel”, co oznacza, że weksel i deklaracja zostały podpisane w tym samym dniu, tj. 24.01.2013r. Wbrew temu, co twierdzi strona pozwana, stroną umowy była powódka, a nie firma (...). Umowa o współpracy została wprawdzie zawarta przez reprezentanta powódki firmę (...), ale nie zmienia to faktu, iż jej stroną była powódka. Faktury VAT były wystawiane przez firmę (...), która była dostawcą towaru i przedstawicielem handlowym powódki, ale sprzedawcą była powódka, co wprost wynika z faktur. Z tych wszystkich powodów, w ocenie Sądu I instancji, powódka jako remitent weksla, była uprawniona do wypełnienia go do sumy zobowiązań pozwanej spółki (...). Wedle Sądu Okręgowego, z uwagi na zgłoszone przez pozwanych zarzuty należało odnieść się również do płaszczyzny stosunku podstawowego, który leżał u podstaw wystawienia spornego weksla. Przyjmuje się, że po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 r., I CKN 48/97, OSNC nr 9/1997, poz. 124, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 1962 r., 4 CR 751/610SNCP nr 12/1963, poz. 260). Jak wskazał Sąd I instancji, w rozpatrywanej sprawie w rachubę wchodzi stosunek między bezpośrednimi stronami

czynności będącej podstawą wystawienia weksla, więc podnoszenie takich zarzutów było dopuszczalne. To na dłużniku wekslowym ciąży obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z treścią stosunku podstawowego (art. 6 k.c.). Powódkę i pozwaną spółkę (...) łączyła umowa o współpracy handlowej. Nie było umowy na piśmie. Dostawa towarów odbywała się na podstawie zamówień ustnych albo elektronicznych składanych na bieżąco. Dochodzona pozwem kwota dotyczy niezapłaconych faktur za okres od 2011 roku do 2013 roku. Zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pozwana spółka nie podnosiła, że pomimo wystawienia faktury sprzedany towar do niej nie dotarł. W toku prowadzonych negocjacji z powódką, pozwana spółka (...) nie kwestionowała wysokości zadłużenia, wносиła tylko o rozłożenie płatności na raty, ewentualnie proponowała inne rozwiązania. W oświadczeniu z dnia 11.07.2012 roku uznała wobec powódki dług wynikający z umów sprzedaży w kwocie 512.051,03 zł. Uznanie obejmowało także należności wynikające z faktur, które pozwana spółka kwestionuje w niniejszym procesie. Skoro pozwana spółka dnia 11.07.2012r. potwierdziła istnienie zadłużenia w ww. kwocie to oznacza, iż otrzymała towar zaksięgowany fakturami, wymienionymi w załączniku do pisma o uznaniu długu. Przyjęcie innego rozumowania byłoby, w ocenie Sądu Okręgowego, nielogiczne. Jeśli chodzi o wartość faktury nr (...) powódka przyznała, iż wynosi 29.306,69 zł. Nie było więc sporu co do tej faktury. Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd meriti uznał, iż wystawiony przez pozwaną spółkę (...) weksel został wypełniony przez powódkę w sposób prawidłowy, albowiem weksel miał zabezpieczać wszelkie zobowiązania wobec pozwanej Spółki - łącznie z odsetkami i kosztami. Pozwani

nie wykazali, że kwota weksla nie odpowiada wysokości wierzytelności, na której zabezpieczenie weksel został wystawiony.

Z wyżej przytoczonych względów na podstawie art. 496 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt 1 wyroku. O kosztach w pkt 2 wyroku Sąd I instancji orzekł na podst. art. 103 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (a contrario).

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani.

Na podstawie art. 367 § 1 k.p.c. zaskarżyli wyrok w punkcie 1 w całości. Wyrokowi zarzucili:

1. Istotną sprzeczność w ustaleniach Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału

dowodowego mającą wpływ na treść wyroku poprzez:

-błędne przyjęcie, iż pozwani zawarli umowę handlową ze Spółką Akcyjną (...) z siedzibą w T., gdy z akt sprawy i z zarzutów od nakazu zapłaty wynika, że od 2011 r. pozwani współpracowali z hurtownią (...) S.A. z oddziałem w G.,

-błędne przyjęcie, że pozwani złożyli oświadczenie o uznaniu długu z dnia 11. 07.2012 r., gdy w oświadczeniu z dnia 10.07.2013r. pozwani nie uznali należności wobec (...) Spółka Akcyjna w T. warunkując je od potwierdzenia sald pomiędzy stronami, z uwagi na fakt, iż w ocenie pozwanych, nie były one zgodne ze stanem faktycznym na dzień 10.07.2013r. oraz, aby doszło do uznania roszczenia, musi ono być skonkretyzowane zarówno co do długu, jego wysokości jak i tytułu, na podstawie którego doszło do jego powstania,

-uznanie, że nakaz zapłaty z dnia 10.01.2014r. wystawiony na kwotę 407.715,29 zł zasługuje w całości na uwzględnienie, gdy z ustaleń faktycznych jak i z późniejszego potwierdzenia powoda wynika chociażby, że należność z faktury VAT o numerze (...) opiewa na 29.396,69 zł a nie jak było wskazane pierwotnie w pozwie na kwotę 224.291,48 zł - już z tego faktu wynika, że kwota wyrażona w nakazie zapłaty nie odzwierciedla faktycznej wysokości zobowiązań,

. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

-niezasadne przyjęcie, że należność wynikająca z faktury VAT o numerze (...) z dnia 16.05.2012 r. nie została przez pozwanych uiszczona, gdy treści samej faktury wynika, że sposobem płatności była gotówka i gdy w świetle zgromadzonego materiału dowodowego jak również z zeznań świadków można wywnioskować, że dostarczenie towaru do pozwanych mogło odbyć się tylko po uiszczeniu wskazanej wyżej kwoty,

-niezasadne przyjęcie, że pozwani nie podnosili przed wytoczeniem powództwa zarzutu niedostarczenia do nich towaru z faktur VAT o nr: (...); (...); (...); (...); (...) o łącznej wartości 144.087,43 zł a co za tym idzie nie kwestionowali wysokości zadłużenia, gdy zgodnie z twierdzeniami pozwanych towar widniejący na przedmiotowych fakturach nigdy do nich nie dotarł a zatem nie mieli fizycznej możliwości zweryfikowania powyższych faktur - ma to potwierdzenia w listach przewozowych przedstawionych przez powoda, gdzie nie widnieją adnotacje o dostawie towaru do pozwanych,

-pominięcie, w ocenie pozwanych, dowodu z zeznań świadka H. G., która w

swoich zeznaniach wyraźnie wskazała, że pozwany nie zawierał żadnej umowy handlowej z (...) S.A oraz to, iż powód zamienił deklarację wekslową i weksel.

Na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący wnieśli o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 1 poprzez oddalenie powództwa w całości,

- zasądzenie od Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w T. na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) w T. kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu w II instancji według norm prawem przypisanych, albowiem nie zostały opłacone ani w całości ani w części.

Ponadto pozwani wnieśli o: dopuszczenie i przeprowadzenie na podstawie art.368 § 1 pkt 4 k.p.c. dowodu w postaci Rejestru wszystkich dokumentów zakupu (w cenach zakupu) za okres od 2012.01.01 do 2013.10.01 na okoliczność kształtowania i przebiegu transakcji handlowych pomiędzy pozwanymi a hurtownią (...) S.A., wystawianych faktur, ich wartości oraz dat przyjęcia, albowiem pozwany dopiero po wydaniu wyroku w I instancji był w stanie dotrzeć do wskazanego wyżej dowodu w związku z usterką systemu informatycznego i niemożnością odtworzenia w/w dokumentu.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty sądowej od pełnomocnictwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanych jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny podziela dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i rozważania w zakresie oceny materiału dowodowego oraz podstawy prawnej rozstrzygnięcia, przyjmując je za podstawę także własnego rozstrzygnięcia i odwołuje się do nich bez potrzeby ich powtarzania.

Chybnym okazał się przedstawiony przez pozwanych zarzut istotnej sprzeczności w ustaleniach Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, mającego wpływ na treść wyroku, tj. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy w powyższym zakresie dokonał

właściwej i zgodnej z zasadami postępowania cywilnego oceny materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, nie przekraczając granic swobodnej jego oceny zakreślonych w artykule 233 §1 k.p.c. Naruszenie tego przepisu może polegać na dokonaniu przez sąd oceny dowodów z naruszeniem zasad określonych w tym przepisie. Prawidłowe postawienie takiego zarzutu wymaga wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania w czym skarżący upatruje wadliwą jego ocenę. Do uznania zatem zarzutu naruszenia przepisu art. 233§ 1 k.p.c. za uzasadniony, mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Pozwani posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, musiaby wykazać zatem, iż Sąd I instancji rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Postawienie zarzutu naruszenia art. 233§1 k.p.c. nie może natomiast polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego na podstawie własnej subiektywnej oceny dowodów, a tylko na podważeniu podstaw tej oceny z wykazaniem, że jest ono rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Skarżący w niniejszej sprawie powyższych naruszeń nie wykazali, zaś zdaniem Sądu Apelacyjnego, ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy została przeprowadzona zgodnie z regułami logicznego myślenia i zasadami doświadczenia życiowego. Odmienne twierdzenia skarżących stanowią jedynie polemikę z trafnymi ustaleniami Sądu I instancji i są sprzeczne z zebrany materiałem dowodowym. Podkreślić należy, że Sąd Okręgowy wydał orzeczenie w sprawie w oparciu o wszechstronne rozważenie materiału dowodowego i podstawy rozstrzygnięcia w sposób wyczerpujący przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, iż Sąd I instancji dokonał wnikliwej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w sposób wyczerpujący i logiczny uzasadnił, na jakiej podstawie dokonał merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Odnosząc się do zawartych w apelacji zarzutów i argumentacji na ich poparcie, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że bezzasadny jest zarzut, iż stroną umowy sprzedaży była firma (...) S.A. z siedzibą w W. a pozwana spółka nigdy nie dokonywała zakupów u powódki. Z załączonych do pozwu faktur wynika jednoznacznie, iż stroną

umów sprzedaży była powódka, wskazany jest jej numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numer zezwolenia na prowadzenie (...). Towar zamawiany i dostarczany był za pośrednictwem jej przedstawiciela handlowego (...) S.A. z siedzibą w W.-

Przedstawicielstwo Handlowe Biuro Sprzedaży w G., działającego w imieniu i na rzecz powódki, na mocy udzielonego w dniu 1 grudnia 2011 r. pełnomocnictwa. Bezspornym jest w sprawie, iż stron nie łączyła umowa o współpracy zawarta w formie pisemnej, a pozwana spółka dokonywała zakupów towarów z odroczonym terminem płatności. Zamówienia na towar składane były w formie elektronicznej lub telefonicznej, towar dostarczany był wraz z fakturami VAT, zawierającymi istotne elementy umowy, tj. oznaczenie towaru, cenę, termin płatności. Kwota faktury VAT pomniejszana była o uzgodniony pomiędzy stronami rabat. W świetle wyżej przedstawionych trafnych ustaleń Sądu I instancji, oceny dotyczącej współpracy handlowej pomiędzy stronami nie może zmienić powoływanie się przez skarżących na współpracę z hurtownią (...) S.A. i zawarcie z hurtownią umowy dostawy towarów. Powyższe twierdzenia nie mają znaczenia w niniejszym postępowaniu ponieważ (...) S.A. nie jest stroną przedmiotowego procesu. Zarówno powódka jak i (...) S.A. są odrębnie działającymi spółkami prawa handlowego, więc zarówno saldo należności w stosunku do (...) S.A. jak i przebieg współpracy nie ma znaczenia dla niniejszego postępowania. Nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż pozwana spółka nie przedstawiła umowy handlowej, która - jak twierdzą skarżący - została zawarta w 2011 roku pomiędzy nią a (...) S.A.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, kluczową kwestią, niweczącą twierdzenia pozwanych, dotyczące błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji, że łączyła ich z powódką umowa handlowa jest okoliczność, iż na zabezpieczenie wykonania umowy pozwani wystawili powódce weksel in blanco wraz z deklaracją. Całkowicie bezzasadny jest zarzut skarżących, iż weksel został wypełniony wadliwie i niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej. Powódka wbrew twierdzeniom pozwanych wskazała na wekslu datę jego wypełnienia, tj. dzień 24 stycznia 2013 roku. Słuszne jest stanowisko Sądu Okręgowego, iż brak daty na deklaracji wekslowej nie może stanowić o nieważności weksla. Weksel, który stanowi podstawę niniejszego powództwa stanowił zabezpieczenie wierzytelności wynikających ze współpracy gospodarczej powódki z pozwaną spółką (...). Zgodnie z deklaracją wekslową, podpisany przez pozwanych weksel zabezpieczał wszelkie zobowiązania powódki, wynikające z umów łączących ją z pozwaną spółką (...) wraz z przysługującymi odsetkami i powiększonymi o ewentualne koszty. Wbrew stanowisku skarżących, powódka jako remitent weksla wypełniła weksel prawidłowo i zgodnie z treścią deklaracji wekslowej.

Chybionym jest zarzut skarżących, iż powódka dokonała zamiany deklaracji wekslowej do weksla wystawionego przez pozwaną spółkę firmie (...) S.A. Z zeznań świadka H. G. jednoznacznie wynika, iż pozwani wystawili weksel in blanco wraz z

deklaracją wekslową na zabezpieczenie zapłaty należności wobec (...) S.A., w związku z odbiorem(...) przez pozwaną spółkę od w/w spółki prowadzącej sprzedaż (...). Kiedy spółka (...) S.A. zaprzestała sprzedaży (...) i rozpoczęła działalność jako przedstawiciel powódki, zawierając umowy w jej imieniu i na jej rzecz, pozwani rozpoczęli współpracę z powódką, dokonując zakupu towarów z odroczonym terminem płatności. Powódka udzieliła pozwanym kredytu kupieckiego, wobec czego zażądała na zabezpieczenie należności wystawienia weksla in blanco. Pozwani złożyli do dyspozycji powódki weksel in blanco. Jednocześnie strony podpisały deklarację do weksla in blanco, w której wskazały, że składają do dyspozycji powódki podpisany przez nich weksel in blanco i wskazali, jakie należności będzie zabezpieczał ten weksel oraz warunki jego wypełnienia. Wbrew twierdzeniom skarżących, obie strony postanowiły, iż przedmiotowy weksel będzie zabezpieczał należności powódki, co pozwani potwierdzili własnoręcznymi podpisami na deklaracji. Należy stanowczo stwierdzić, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby pozwani kiedykolwiek kwestionowali własnoręczność podpisów na deklaracji.

Niezasadnie zarzucają także skarżący, iż Sąd I instancji pominął w ocenie materiału dowodowego fakturę VAT o numerze (...) z dnia 16.05.2012r. o wartości 224.291,48 zł. Sąd Okręgowy ustalił, iż aktualna należność z w/w faktury wynosi kwotę 29.306,69 zł i okoliczność ta została przyznana przez powódkę. Należności w takiej wysokości dochodzi powódka ze wskazanej faktury przedmiotowym powództwem. Część należności, na którą opiewała pierwotnie faktura, została zapłacona przez pozwanych. Wskazać należy, iż wyżej opisana faktura, przed jej częściową spłatą, została

objęta oświadczeniem o uznaniu długu, złożonym przez pozwanych w dniu 11 lipca 2012 roku. Uznaniem długu objęte zostały również faktury (...) zakwestionowane przez pozwanych po raz pierwszy w toku procesu, w piśmie z dnia 8 czerwca 2015 roku. Okolicznością bezsporną jest, iż pozwani nie uznali roszczenia w dniu 10 lipca 2013 roku. Wskazać w tym miejscu należy, iż pozwani nie przedstawili żadnych dowodów potwierdzających ich twierdzenia, jakoby nie byli dłużnikami powódki, a taki obowiązek na nich spoczywał, bowiem to na dłużniku wekslowym ciąży obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z treścią stosunku podstawowego (art. 6 k.c.). Pozwani powołują się na fakt, iż zakwestionowane faktury VAT, jak wynika z ich treści, płatne były gotówką przy odbiorze i tym samym powinny być zapłacone przy odbiorze towaru. Jednak z zeznań świadka H. G. wynika, iż pomimo oznaczenia na fakturze, że zapłata powinna być dokonana przy odbiorze towaru, zdarzało się

kierowcom powódki dostarczać towar bez pobrania należności, albowiem strony miały do siebie zaufanie jako partnerzy handlowi. Sąd Apelacyjny wskazuje jednak, że pozwani nigdy nie kwestionowali, że odebrali towar, na który opiewały zakwestionowane faktury, co więcej uznali roszczenia powódki wynikające z tych faktur już 11 lipca 2012r., po czym strony starały się dojść do porozumienia w przedmiocie spłaty zadłużenia pozwanych względem powódki. W zasadzie dopiero w toku procesu skarżący podnieśli okoliczność, iż nie są dłużnikami powódki.

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego, apelacja pozwanych nie wskazuje na zarzuty tego rodzaju które mogłyby dyskwalifikować ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny oddalił wniosek dowodowy pozwanych zgłoszony w apelacji o przeprowadzenie dowodu z rejestru wszystkich dokumentów zakupu za okres od 01.01.2012r. do 01.10.2013r., na okoliczność kształtowania i przebiegu transakcji handlowych pomiędzy pozwanymi a hurtownią (...) S.A., wystawianych faktur, ich wartości oraz dat przyjęcia, albowiem skarżący w żaden sposób nie wykazali przesłanki z art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c., mianowicie, aby powołanie tego dowodu w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe. Nadto wskazać należy, iż skarżący, mimo złożonego wniosku dowodowego- nie załączyli do apelacji w/w rejestru, jak też przeprowadzenie tego dowodu nie miałyby żadnego znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie, albowiem firma (...) S.A. nie jest stroną niniejszego procesu.

W związku z powyższym apelacja strony pozwanej, jako niezasadna podlegała oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c., o czym Sąd Apelacyjny orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie trzecim wyroku, po myśli art. 98 k.p.c. zważywszy na wynik postępowania. Pozwani przegrali proces w postępowaniu apelacyjnym, stąd winni zwrócić powódce koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.400 zł na mocy § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu- tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 490.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono w punkcie czwartym wyroku, po myśli § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust.1 pkt 2 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w

sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu- tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 461 ze zm.